

РЕШЕНИЕ

№ 3447

гр. София, 26.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 26.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1329** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на И. А. А. Х., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 1374 от 23.01.2023 г. на Заместник – председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, уведомен по реда на чл. 18а, ал. 9 от АПК, чрез залепване на уведомление, се явява лично и с адвокат Ж., който поддържа депозираната жалба, представя доклад „Х. Р. У.“, включително и решение по делото „Аккад срещу Турция“. В заключение, моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени оспорения административен акт. Не претендира разноски.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Х., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № 01-ОК-471/03.06.2022 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от И. А. А. Х., от С., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Молителят е регистриран като И. А. А. Х., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и по представено по време на производството фотокопие на неговата сирийска лична карта, както и фотокопие на сирийска лична карта на съпругата му.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л.59-64/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2206030007. С писмо Рег. № М-13878/28.06.2022 г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето И. А. А. Х., в случай, че отговаря на условията по ЗУБ /л.37/.

Видно от административната преписка с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП21284/09.06.2022 г. в производство по общия ред с цел чужденецът да представи обстойно фактите, свързани непосредствени с неговия проблем, респективно изясняване причините, поради които е напуснал страната си по произход, респективно е подал молба за предоставяне на международна закрила от Република България /л.42-44/.

От протокола за проведено интервю се установява, че чужденецът е напуснал нелегално С. през 2018 г. отправяйки се към Турция, заедно със съпругата си и две от децата му, като други три техни деца са се родили там. В Турция, молителят останал до средата на м. Май 2022 г. От Турция преминал нелегално в Република България с помощта на трафикант, като семейството му останало в Турция. Няма роднини в ЕС. Заявява, че основната причина да поиска предоставяне на международна закрила е войната в С.. В С. е живял заедно със семейството си в област Д. и когато Свободната армия нападнала района, там избухнали множество сражения. Домът им бил поразен от снаряд, съответно разрушен поради тази причина. Молителят заедно със семейството му се преместили в [населено място], но по-късно градът бил нападат от „Ислямска държава“, съответно превзет. Заявява, че след като ислямистите поели контрола над града са били извършени много убийства на цивилни граждани. Отделно допълва, че през 2015 г. ислямистите са отвлели чичо му и вуйчо му, като до момента нямал информация какво се е случило с тях. Твърди, че ислямистите са въвели законите на шерията в града, принуждавайки хората да се обличат според техните изисквания, а брадите на мъжете също трябвало да бъдат оформяни по

определен начин. От страна на ислямистите е извършено затваряне на училищата в града, и след това той и семейството му взели решение да напуснат страната, заминавайки за Турция. Чуждият гражданин е заявил, че не е съден или осъждан, не е бил арестуван и не е бил член на политическа партия или организация. Не е имал проблеми поради етническата си и религиозна принадлежност, нито е бил член на въоръжена групировка или формиране. В заключение е заявил, че към настоящия момент [населено място] е под контрола на кюрдите, но независимо от това няма сигурност.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на Заместник-председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-655/17.10.2022 г. относно актуалната обстановка в Сирийска Арабска Република – общо положение в страната, актуална политическа и икономическа обстановка към 17.10.2022 г. и положение на християните в С., Справка с вх. № МД-702/31.10.2022 г. относно Република Турция – общо положение в страната, положение на сирийските бежанци в Турция /принудително връщане, достъп до убежище, свобода на движение, достъп до основни услуги/ и как се отнасят турските власти в случай на връщане на сирийски бежанци и Справка вх. № МД-702 /1/09.11.2022 г. относно актуалността на информацията, съдържаща се в , Справка с вх. № МД-702/31.10.2022 г. /л.14-34/.

Със Становище Рег. № УП21284/03.10.2022 г. на главен експерт в РПЦ – Х., ПМЗ е предложено на Председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на И. А. А. Х. /л.36/.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От негова страна не са посочени основателни причини от преследване нито в страната му по произход – С., нито в Турция, където е живял. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не попада и в хипотезата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до преследване. Молителят не е осъждан, не е бил преследван от официалните власти както в С., така и в Турция, нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С., така и в Турция. В тази връзка е обсъдена и официалната справка за положението в Турция. Съгласно същата, сирийските бежанци в Турция се регистрират от турските власти, а Регламентът за временна закрила ясно налага на Генерална дирекция „Управление на миграцията“ – националната институция за убежище, работеща под ръководството на Министерство на вътрешните работи, да извършва регистрацията на лица в процеса на временна закрила. Регистрацията на сирийци се извършва в цяла Турция с изключение на няколко провинции. Кандидатите, които преминават проверките за сигурност, получават

идентификационна карта за временна закрила и ще имат достъп до целия набор от права и услуги, уредени в Регламента за временна защита. Периодите на изчакване за регистрация могат да варират в зависимост от местоположението на лицето и капацитета на регистрацията, който властите имат. Генерална дирекция „Управление на миграцията“ също запазва правомощията си за извършване на регистрацията на бежанци, пребиваващи в лагери, чрез регистрационни съоръжения, разположени в рамките на всеки лагер. Всички сирийски бежанци в Турция са защитени срещу принудително връщане в С.. Прието е, че в конкретния случай, не се касае за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за лице, търсещо по-добър начин на живот – „мигрант“.

При анализиране на фактите е констатирано, че не е налице наличие на страх от официалните власти на С., респективно Турция, както и че липсва елемент на преследване от тях спрямо молителя по причини, свързани с неговата етническа и религиозна принадлежност. Няма информация жалбоподателят да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В тази връзка е прието, че чужденецът не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ.

И в тази връзка, решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение на разпоредбата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, където административният орган се произнася в условията на оперативна самостоятелност, посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут и да се установи в някоя европейска държава не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

От друга страна при така изложената бежанска история, административният орган е приел, че следва да разгледа същата и във връзка с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като се преценят всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, страната му по произход, така и трета страна, в която той е пребивавал – Република Турция, където той е живял заедно със семейството си от 2018 г. до 2022 г., а семейството му продължава да живее там.

Прието е, че Република Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Обсъдена е подробно представената официална справка за Република Турция по—конкретно за положението на сирийските бежанци там. От същата е установено, че сирийските граждани, включително и лицата без гражданство и бежанците пристигнали в Турция, поради събития в С., след 28.04.2011 г., получават временна закрила в от правителството в Турция. Министерството на управление на миграцията е отговорният правителствен орган за всички процедури за убежище в Турция, включително режима на временна закрила. Като част от режима на временна закрила, сирийските граждани, бежанци и лица без гражданство, пристигащи в С., търсещи закрила от турските власти се приемат в Турция и след това могат да кандидатстват и да получат временна закрила от компетентните турски органи. При нормални обстоятелства въпросните лица няма да бъдат връщани обратно в С., освен ако те самите не изразят такова желание.

Всички сирийски бежанци, търсещи временна закрила, ще бъдат обхванати от режима за временна закрила, включително и тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност в С.. На ползващите временна закрила трябва да бъде осигурена закрила и помощ в Турция, включваща: Право на оставане и престой в Турция до намирането на по-трайно решение на ситуацията, в която се е оказало съответното лице; защита срещу принудително връщане в С. и достъп и осигуряване на най-основните права и потребности на съответните лица. В подкрепа на тезата, че сирийският гражданин може да се установи на територията на Турция, административният орган като довод е посочил, че в страната му по произход безспорно е налице въоръжен конфликт и е налице опасност за неговия живот, поради което молителят разполага с възможността да получи закрила от турските власти. Поради това е прието, че Република Турция се явява „трета сигурна държава“ за кандидата за международна закрила. По тази причина, административният орган е стигнал до извода, че причината молителят да напусне страната си по произход е съществуваща опасност от тежки посегателства срещу неговия живот и личност поради наличието на въоръжен конфликт в тази страна. Но, и че тази опасност не е непосредствена, предвид, че чужденецът е прекарал почти четири години от живота си на територията на Република Турция, където е живял, заедно със семейството си без да съществува риск за неговата и тяхната сигурност.

По делото са представени и приети като писмени доказателства, както следва:

Представени от жалбоподателя: В ОСЗ на 26.04.2023 г. – в превод доклад „Х. Р. У.“, включително и решение по делото „Аккад срещу Турция“ /л.88-127/.

Представени от ответника: Справка с вх. № ЦУ-147/10.03.2023 г. относно Република Турция, издадена от Дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, РБ и Справка с вх. № ЦУ-148/10.03.2023 г. относно Сирийска арабска република, издадена от Дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, РБ /л.128-145/.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ. От страна на административния орган е представена Заповед № 03-15/03.05.2022 г., с която Председателят на ДАБ при МС делегира на Д. К. – Заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила /л.13/.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно

за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то са проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност. Установява се, че той е напуснал страната си по произход заради военните действия там, заедно със семейството си през 2018 г., където са родени три от петте му деца, а Турция е напуснал сам, нелегално през 2022 г., като неговото семейство продължава да живее там. Не е заявил да е имал проблеми в Република Турция относно етническата си и религиозна принадлежност. В хода на съдебното производство, чужденецът заяви, че е работил и живял пет години в Турция, за да събере парични средства с цел да стигне до Европа. През този период е работил като каналджия, и поради това няма да бъде допуснат да се върне в Република Турция. При така изложеното, съдът намира, че е налице противоречие в изложеното от молителя в хода на интервюто и заявеното в съдебно заседание и в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на

чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос, съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Сирийска арабска република, се установи, че в държавата по произход на молителя съществуват проблеми, свързани с правата на човека, включващи незаконни или произволни убийства, отвлечане на цивилни, екстремно физическо насилие /включително сексуално/ и незаконни задържания. Съобщава се, че милициите, обвързани с режима, включително „Х.“, са предприемали множество атаки, при които са убивани и ранявани цивилни лица. Нестабилната ситуация със сигурността в райони под контрола на въоръжени опозиционни групи продължава да създава среда, в която се извършват нарушения на правата на човека, включително убийства, крайно физическо насилие и отвлечания. Въоръжени терористични групи като „Х. Т. ал Ш.“ извършват широк спектър от злоупотреби, включително незаконни убийства и отвлечания, физическо насилие и смърт на цивилни при атаки, описвани от Комисията за разследване на ООН за С. като безразборни. Въпреки териториалното поражение на групировката „Ислямска държава“ през 2019 г., нейни бойци продължават да извършват незаконни убийства, атаки и отвлечания, понякога насочени срещу цивилни лица.

Политическите права и гражданските свободи в С. са сериозно компрометирани от един от най-репресивните режими в света и от други воюващи сили в продължаващата гражданска война. Режимът забранява истинската политическа опозиция и потиска свободата на словото и събранията, а корупцията, насилствените изчезвания, военните процеси и изтезанията са широко разпространени в контролираните от правителството райони. Жителите на спорни региони или територии, държани от недържавни субекти, са обект на допълнителни злоупотреби, включително интензивни и безразборни битки, обсади, прекъсвания на хуманитарната помощ и масови разселвания. Сирийското правителство, кюрдските сили, подкрепяните от Турция опозиционни сили и екстремистки групи се стремят да променят етническия състав на контролираните от тях територии, принуждавайки цивилни от всякакъв произход да търсят безопасност сред съответните си религиозни или етнически общности и допринасяйки за демографските промени, предизвикани от гражданската война. В материал на Световната банка е отбелязано, че понастоящем, навлизайки в своята дванадесета година, конфликтът в С. нанася почти невъобразима степен на опустошение и загуба на сирийския народ и неговата икономика. Продължаващото обезценяване на сирийската валута води до много висока инфлация, влошава и без това високата продоволствена несигурност и тласка повече хора към бедност. Преди конфликта крайната бедност в С. /\$ 1,90 на ден/ на практика не съществува, а понастоящем засяга над 50 % от населението на страната. На основание чл. 21, т. 1 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Представените и прието по делото справки, Съдът определя като изготвени от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и същите представляват официални писмени документи, които имат обвързваща доказателствена сила за Съда и отразените в тях факти следва да се приемат за доказани, освен ако не се оспорват чрез съответните надлежни доказателствени средства, каквито по делото не са представени, нито е посочен източник за тяхното събиране. Въз основа на това, безспорно е установено, че в С. е налице „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. обхваща цялата територия на тази страна, както живота и здравето на всеки граждански намираш се на тази територия е изложен на реален риск от посегателство.

Независимо от това, Съдът счита, че правилно административният орган е приел, че процесната бежанска история на молителя следва да бъде разгледана в и светлината на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно която законова разпоредба при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие.

В конкретния случай, видно от проведеното интервю и заявеното в открито съдебно заседание е, че жалбоподателят е живял на територията на Република Турция заедно със семейството си четири-пет години. Не е заявил наличие на проблеми с официалните власти от каквото и да е естество, дори три от децата му са родени там. Видно от изявлението му в съдебно заседание, същият твърди, че е работил в Турция, като каналджия с цел събиране на парични средства за установяване в Европа. Няма доказателства в тази насока, че неговата незаконна дейност там е била установена от турските власти. Както се посочи по-горе, между дадените изявления, съдът намира, че е налице противоречие в бежанската история, и че се касае за „мигрант“, а не за лице търсещо закрила. Отделно от това цялото му

семейство продължава да живее на територията на Турция. Молителят не е посочил да е преследван на расова, етническа или религиозна основа, не е имал проблем с официалните власти, пребивавал е и е работил почти пет години в Турция без да съществува риск за неговата сигурност.

Административният орган е съобразил информацията, съдържаща се в приложените справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС, поради което е стигнал до правилен извод, че Република Турция представлява „трета сигурна държава“. Легалната дефиниция на понятието се съдържа в § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, съгласно която разпоредба „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

От представените по делото справки за Република Турция, както в хода на административното производство, така и в хода на съдебното се установи, че Законът за чужденците и международната закрила и Регламентът за временна закрила предоставят силна правна рамка за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН. Лицата, които търсят временна закрила в Република Турция, няма да бъдат наказвани /например чрез административни глоби/ за влизане в Турция по нередовни /незаконни/ начини или за незаконен престой в Турция, при положение, че: 1/ са идентифицирани от турските власти при влизане в Турция и търсят закрила; или 2/ ако сами се свържат с турските власти в рамките на разумен период от време и предоставят основателна причина за своето незаконно влизане и/или присъствие в Турция. Всички сирийски бежанци, търсещи закрила ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не представят никакви документи за самоличност от С.. На ползващите се временна закрила трябва да бъде осигурена закрила и помощ в Турция, което включва: правото на оставане и престой в Турция до намиране на по-трайно решение на ситуацията, в която се е оказало съответното лице; защита срещу принудителното връщане в С. и достъп и осигуряване на най-основните права и потребности на съответните лица. Регламентът за временната закрила обхваща и правно урежда набор от права, услуги и помощ от ползвателите за временна закрила. Въпросните права, услуги и помощ включват достъп до здравеопазване, образование, социално подпомагане, психологическа подкрепа и достъп до пазара на труда. Турското законодателство не предвижда натурализация за сирийци с временна закрила или за условни бежанци, но позволява на тези хора да останат на турска територия, докато не се преместят в чужда държава или докато не са в състояние да се завърнат в страната си по произход. Правителството предоставя гражданство на някои сирийски бежанци на ограничени основания и според Главна дирекция „Население и гражданство“ към м. Септември 2020 г., властите са предоставили турско гражданство на приблизително 110 000 сирийци, считано от 2010 г. насам.

В случая понятието „трета сигурна държава“ е приложено след извършена

индивидуална преценка на бежанската история на молителя, взето е предвид и неговото процесуално поведение – изложеното от него в хода на интервюто, че същият заедно с близките си е живял почти пет години в Република Турция, работел е там с цел събиране на средства за установяване в Европа.

Съдът намира, че в случая не се касае за транзитно преминаване през Турция, предвид заявеният престой в Турция – почти 5 години, води до извод, че се касае за трайна, смислена връзка между настоящия жалбоподател и Турция. Оспореният административен акт е издадено след проведено интервю и при задълбочен анализ на бежанската история на молителя в тази трета сигурна страна. Поради, което релевираните в жалбата възражения, че по делото не е доказано по безспорен начин, че Република Турция е „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ, са неоснователни и недоказани. В случая за административният орган не съществува задължение да събере всички възможни доказателства по административната преписка, а да събере достатъчно доказателства, които да обосноват и мотивират неговото решение. Както се установи от страна на чужденеца не са представени насрещни доказателства в защита на неговата теза нито в хода на административното производство, нито в хода на съдебното производство /в този смисъл Решение № 3508/08.04.2021 г., постановено по административно дело № 1331/2021 г. по описа на ВАС, административно дело № 12042/25.11.2021 г. по административно дело № 8407/2021 г. по описа на ВАС/.

Противно на доводите изложени в жалбата, респективно и изявленията на процесуалния представител на жалбоподателя, административният орган правилно и обосновано е преценил, че не са налице предпоставките нито за предоставяне на статут на бежанец, нито предоставяне на хуманитарен статут с оглед на бежанската история и поведение на чужденеца. Правилно неговата бежанска история е обсъдена във връзка с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, и правилни и законосъобразни са изводите на административния орган в тази насока.

Дори представените в хода на съдебното заседание писмени доказателства, не удостоверяват, че за молителят са налице предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Видно от същите е, че касаят период през 2022 г., и освен това същата е в противоречие с представените от ответника официални справки относно положението на сирийските бежанци в Република Турция. Видно от представения доклад е, че през 2022 г. ВКБООН е заявил, че в този период 15 149 сирийски бежанци доброволно са се завърнали в държавата си по произход – С., но в останала част какво се посочи, същият е в противоречии с официалната справка, представена от ДАБ при МС на РБ.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е правилно и законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1 – 5 от АПК вр. чл. 84 от ЗУБ. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да се отхвърли.

От страна на ответника не е заявена претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в настоящето съдебно производство, поради което Съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 18-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. А. Х., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 1374 от 23.01.2023 г. на Заместник –

председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: